

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

OVER DE GEDWONGEN TUSSCHENKOMST IN STRAFZAKEN.

In het « Rechtskundig Weekblad », nummer van den 24en Juni jongstleden, verscheen eene uitmuntende studie van M. Alexis Goldschmidt over de vrijwillige tusschenkomst in strafzaken. Zeer dicht verwant aan deze vraag stelt zich die der gedwongene tusschenkomst, die voor de rechtspraktijk niet minder belangwekkend is.

Sedert ettelijke jaren, inderdaad, heeft de aangroeiende hoeveelheid der verkeersongevallen een ongewoon aantal tusschenkomsten van derde personen in strafgedingen voor gevolg gehad.

Deze bijzondere proceduren, van zeer kieschen aard, worden niet geregeld door eenige wettelijke bepaling van algemeenen aard. Bijgevolg dient men in de rechtspraak de oplossing van het vraagstuk hunner ontvankelijkheid na te vorschen.

Laat ons vooreerst drukken op de eenstemmigheid der rechtsleer, volgens dewelke elke tusschenkomst in strafzaken als onontvankelijk moet aanzien worden, zoowel in België als in Frankrijk, alwaar ook geen algemeene wetsbepaling bestaat. Zie : Garraud, Instr. Crim. et Proc. Pén. 1907, bladz. 303 tot 314. — Faustin-Hélie, Instr. Crim., Brussel 1863, III, Nrs. 3803, 3804, 4264, en Fransche uitgave 1867, VII, Nrs. 2646 en 2647. — Le Poittevin, Code d'Instr. Crim. annoté, art. 182, Nr. 15. — Mazeaud, Resp. Civile délictuelle et contractuelle, 1931, II, Nrs. 2039 en 2722. — Dalloz, Répert. Prat. V^o Procéd. Crim., Nr. 146. — Pandectes Belges, V^o Garantie en mat. répress., Nrs. 1 tot 5. V^o Intervention en mat. répress., Nrs. 34 en volg. —

Beltjens, Instr. Crim., art. 1 wet 17 April 1878, Nrs. 133 tot 137bis. — Van Zele, Vade-Mecum de la Partie Civile, 1910, Nrs. 34 en 35. — Braas, Précis d'Instr. Crim., uitgave 1932, bladz. 99.

Gunstige meeningen voor de ontvankelijkheid dier proceduren werden, in deze laatste jaren, slechts door enkele Belgische juristen geuit. Het zijn :

C. Devos, pleitnota, Journ. des Trib. 1925, kol. 109 en volg. — O. Malter, nota onder Luik 19 Juni 1929, Rev. Gén. Assur. et Resp. 1929, bladz. 483. — de Bersaques, nota onder Gent 18 November 1930, Rev. Gén. Assur. et Resp. 1930, bladz. 711. — P. Vermoessen, studie, Pand. Pér. 1930, bladz. 454 en volg. — R. Warlomont, studie, Belg. Jud. 1932, kol. 33 en volg.

Merken wij nu op, dat de Fransche rechtspraak de tusschenkomst van derde personen volstrekt verbiedt wanneer deze niet door een formeelen wettekst voorzien is. — Zie in het bijzonder : Fr. Verbrekingshof 24 Juli 1897. Sirey 1899, I, 105. — Fr. Verbr. 25 November 1905. Pas. 1906, IV, 53. — Fr. Verbr. 16 November 1928. Gaz. Pal. 1929, I, 6. — Fr. Verbr. 10 Juni 1932. Dal. Hebd. 1932, 401. — Le Griel, Traité Pratique de l'exercice de l'Action Civile 1933, Nrs. 367 en volg.

Intengedeel wordt in België de vrijwillige tusschenkomst in principie aangenomen, niettegenstaande den mangel aan eenigen wettekst.

In de hierboven aangehaalde studie heeft Mr. Al. Goldschmidt vrij duidelijk het huidig standpunt de-

zer vraag blootgelegd. Deze rechtspraak staat vast en wordt alom gevolgd en toegepast sedert het arrest van ons Hoogste Hof in datum van den 20en Juni 1910 (Pas. 1910, I, 353). — Zie Verbr. 3 Maart 1924 (Pas. 1924, I, 229); Verbr. 8 April 1929 (Pas. 1929, I, 152) en Vebr. 16 April 1934 (Pas. 1934, I, 240). Dit laatste arrest, gevelde inzake van oproeping in vrijwaring, bepaalt in zijne motiveering nochtans nauwkeuriger de grenzen der ontvankelijkheid van de vrijwillige tusschenkomst: als voorwaarde wordt vereischt dat deze uitsluitend geschiede ten bewarenden titel. De reden daarvan is te zoeken in het feit, dat de hoofdzakelijke of « agressieve » tusschenkomst eene echte burgerlijke vordering indient, dewelke de palen der bevoegdheid van de strafrechtbanken te buiten gaat.

Wat aangaat de *gedwongene* tusschenkomst in strafzaken heeft ons Verbrekingshof deze onlangs verworpen door twee belangrijke arresten, beiden op den 16en April 1934 gevelde, het eerste inzake Pirard (Pas. 1934, I, 240), het tweede inzake Tilmans (Pas. 1934, I, 238).

In het eerste gaat het om de *oproeping in vrijwaring*, die werkelijk een vorm der gedwongene tusschenkomst daanstelt. Hier worden op stellige wijze weerlegd de voornaamste bewijsgronden ingeroepen door de aanhangers van het stelsel der ontvankelijkheid, door talrijke rechterlijke uitspraken aangenomen, namelijk door arresten uitgaande van onze drie Beroepshoven. — Zie: Brussel 9 Mei 1923. Rev. Dr. Pén. 1924, bladz. 61. — Gent 20 April 1928. Rép. Prat. Dr. Belge, V° Assur. Terr., Nr. 126. — Luik 23 October 1929. Pas. 1929, II, 157. — Brussel 9 April 1930. Journ. Trib. 1930, kol. 270.

De strafrechtbanken, verklaart het Hof van Verbreking, zijn niet bevoegd om van een burgerlijke vordering kennis te nemen, uitgenomen van de vordering tot herstelling der schade door het misdrijf berokkend, vordering die voorzien is in het Wetboek van Strafvordering. Bij afwijking van het grondbeginsel (Verbr. 6 Januari 1930, Rev. Dr. Pén. 1930, bladz. 117) is het slechts de burgerlijke partij die mag optreden in het strafgeding, en dit alleenlijk om reden eener bepaling in een bijzonderen tekst geschreven. Hetzelfde geldt ook voor de burgerlijk verantwoordelijke partij.

Het in zake roepen van een derde, met het oog op dezes burgerlijke veroordeeling, is gansch vreemd aan het voorwerp van het strafgeding.

De wet van den 17en April 1878 (voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering) heeft geen uitbreiding verleend aan de burgerlijke vordering gebracht vóór een strafrechtbank: inzonderheid artikel 15 dier wet bedoelt enkel de tusschengeschillen die de verdediging der partijen aanbelan-

gen, doch heeft hoegenaamd geen betrekking op tusschenkomende eischen tegen derde personen.

Eindelijk wordt de vrijwillige tusschenkomst slechts dan aangenomen, wanneer zij geen burgerlijke actie inleidt.

Deze grondbeslissing van het Hoogste Hof is theoretisch goed gestaafd en stelt een einde aan een langdurige betwisting door zich aan te sluiten bij de thesis, reeds in een aantal arresten onzer beroepshoven aangenomen; o.a. Brussel 8 November 1910. Pand. pér. 1911, Nr. 266. — Brussel 23 Januari 1924. Rev. Dr. Gén. 1924, bladz. 262. — Brussel 14 November 1928. Pas. 1929, II, 26. — Brussel 19 October 1929. Rev. Dr. Pén. 1929, bladz. 1027. — Luik 19 Juni 1929. Rev. Dr. Pén. 1929, bladz. 1017. — Brussel 3 April 1930. Rev. Dr. Pén. 1930, bladz. 588. — Brussel 14 Mei 1930. Journ. Trib. 1930, kol. 389. — Brussel 3 Juni 1932. Rev. Gén. Assur. et Resp. 1932, bladz. 1036. — Brussel 9 Februari 1933. Recht. Week. 1933, kol. 755.

Voortaan zullen de strafrechtbanken zich onbevoegd verklaren voor de kennisneming der oproepingen van derden in vrijwaring.

* * *

Het tweede dier arresten van het Verbrekingshof in datum van 16 April 1934 (inzake Tilmans), uitgesproken na eensluidende conclusies van den Heer Advocaat-Generaal Cornil, heeft onontvankelijk verklaard eene rechtstreeksche dagvaarding uitgaande van den betichte, die niet voor doel had zich door den derde te laten vrijwaren, doch eenvoudig vorderde dat de derde het wanbedrijf van onvrijwillige verwondingen, ten laste van den dagvaardende gelegd, zou verantwoorden.

Dit arrest verklaart dat de dagende partij, omdat zij door het misdrijf niet benadeeld was geworden, geen hoedanigheid bezat om vóór het strafgerecht een nieuwe burgerlijke vordering in te stellen, waarvan de uitoefening, krachtens artikel 1 der wet van den 17en April 1878, alleenlijk behoort aan de ambtenaren wien zij door de wet is toevertrouwd.

Bovendien voorziet artikel 182 van het Wetboek van Strafvordering het in zake roepen der burgerlijk verantwoordelijke personen, alleenlijk door de burgerlijke partij of het Openbaar Ministerie.

Al die beschouwingen zijn juist. Zij komen over 't algemeen overeen met de thesis ontwikkeld in de volgende arresten:

Gent 20 April 1903. Pas. 1905, II, 92. — Brussel 4 Juni 1910. Journ. Trib. 1910, kol. 1053. — Luik 29 November 1922. Jurispr. Cour de Liège 1923, bl. 108;

en bestrijden die van:

Brussel 15 Juli 1924. Pas. 1925, II, 173. — Luik 19 Juni 1929. Rev. Dr. Pén. 1929, bl. 1017. —

Brussel 3 Juni 1932. Rev. Gén. Assur. et Resp. 1932, bl. 1036. — Gent 26 Oktober 1932. Rev. Dr. Pén. 1933, bl. 26.

Wij moeten er met zekerheid uit besluiten, dat voortaan de vordering tot gedwongen tusschenkomst in een strafgeding niet ontvankelijk is wanneer zij een echten burgerlijken eisch bevat, daar de strafrechtbank niet bevoegd is om daarvan kennis te nemen.

Doch het vraagstuk is niet zoo eenvoudig, wanneer de rechtstreeksche dagvaarding tegen eenen derde geen echte rechtsvordering aan de rechtbank voorlegt, zooals dit, bij voorbeeld, het geval is met de oproeping tot bindendverklaring van het vonnis voor al de partijen.

Dan kan er van onbevoegdheid geen spraak meer zijn. Anderszijds, verbiedt, in België, noch wetsbepaling, noch grondbeginsel aan een derde van in een strafgeding te verschijnen. Wij hebben integendeel gezien dat de vaste rechtspraak van het Verbrekingshof, sedert 1910, ten volle de derden aanvaardt die er vrijwillig in tusschenkomen, mits zij er geen nieuwe burgerlijke vordering instellen. Zou er geen klaarblijkelijke tegenstrijdigheid spruiten uit de beslissing dat de gedwongen tusschenkomst, die aan dezelfde voorwaarden voldoet, niet ontvankelijk zijn zou? Deze vraag wordt bevestigend beantwoord door den heer Advokaat-Generaal Cornil in zijn adviezen gegeven vóór het vellen der twee aangehaalde arresten van den 16den April 1934 (weergegeven in Belg. Jud. 1934, bl. 396 en 407).

Eindelijk rijst hier een vraag van billijkheid op. Hoe wordt de billijkheid beter verwezenlijkt, dan wanneer éézelfde geschil, in zijn geheel, aan één en denzelfden rechter onderworpen wordt! Volgens een oude, immer ware leuze: «*Continentia causae dividi non debet*». Meester Devos heeft in zijn voormelde studie bewezen en het Beroepshof van Brussel heeft in zijn arrest van den 15den Juli 1924 aangenomen (Pas. 1925, II, 173) dat het voor de verdediging van den betichte niet alleen nuttig, doch ook zelfs noodzakelijk zijn kan, een derde in zake te roepen. Wanneer er zich noch tekst noch oppermachtig grondbeginsel tegen verzet, past het dat de beslissingen der rechters op de billijkheid zouden steunen.

Als praktische gevolgtrekking uit deze jongste rechtspraak van het Hoogste Hof, mogen wij besluiten dat de strafrechtbanken onbevoegd zijn om over de burgerlijke vordering, ingesteld door eene oproeping tot vrijwaring, uitspraak te doen; maar wij zijn van meening dat de arresten van 16den April 1934 niet moeten opgevat worden in dien zin dat voortaan, in alle gevallen, elke gedwongen tusschenkomst zou verboden zijn. Integendeel, zulke tusschenkomst mag steeds aanvaard worden wanneer de rechtstreeksche daging geen burgerlijke aktie in het strafgeding inleidt.

De oproeping van een derde tot bindendverklaring van het vonnis voor al de partijen, voldoet aan die vereischen.

G. POTVIN,

Eerste Substituut-Prokureur des Konings te Luik.

DE VERTALING ONZER WETBOEKEN.

BURGERLIJK WETBOEK, Boek III, Titel V, Nederlandsche tekst (huwelijkscontract en wederzijdsche rechten van de echtgenooten) — (Drukkerij van den Moniteur belge, 32 blz. 1934).

De officieele Commissie, door K. Besluit van 18 September 1923 aangesteld tot vertaling van de wetten, waarvan geen officieele tekst in de Vlaamsche taal werd bekendgemaakt, biedt ons thans een Nederlandsche vertaling van de art. 1387 tot 1581, Burgerlijk Wetboek, over het huwelijks-goederenrecht.

Wij hebben den nieuwen Nederlandschen tekst met groote aandacht gelezen en herlezen; en wij durven te bevestigen, dat de ons geboden vertaling als uitstekend mag worden beschouwd. Zij is vloeiend; alle houderige woorden of zinnen zijn zorgvuldig vermeden. Zij is ook sierlijk, doordat zij aan

de strengste eischen van het Nederlandsch taaleigen voldoet, en nochtans de zoo gevaarvolle klip van het purisme vermijdt.

Wij beamen volledig de keus van enkele vreemde woorden, die de Commissie heeft behouden; het gebruik van deze vreemde woorden is dè te meer gewettigd, wanneer het geldt een instelling (het dotaal stelsel), die geheel vreemd is aan ons Vaderlandsch recht, en dat de pogingen door de puristen gedaan om door zuiver-Nederlandsche woorden, de uitdrukkingen «dotaal», «paraphernaal», te vertalen, niemand bevredigen. Het voorstel om dotaal door «bruidschattelijk» en paraphernale goederen door

«buitenhuwelijksgoederen» te vertalen, kan niet gelukkig worden genoemd. (zie Prof. Gunzburg in zijn boek «Het Huwelijks-Kontrakt» 1927.)

Voor wat ons betreft, zouden wij zelfs geen bezwaar gehad hebben tegen een nog ruimer gebruik van een paar vreemde woorden, aldus voor «ameublisement». De commissie vertaalt deze uitdrukking door «gelijkstelling met roerende goederen» (art. 1505). Men kan echter tegen deze uitdrukking laten gelden, vooreerst dat zij zwaar en log is; vervolgens (wat erger is) dat zij juridisch niet nauwkeurig is. Inderdaad, door «ameublisement» wordt het betrokken onroerend goed niet met een roerend goed gelijkgesteld, maar het zal als een aanwinst van de gemeenschap worden beschouwd. Zulks is natuurlijk niet hetzelfde: aldus mag de man, als hoofd van de gemeenschap, over het gemobiliseerde onroerend goed niet onder kosteloozen titel beschikken, zooals zulks ook het geval zou zijn, voor een roerend goed (art. 1422). Wij hadden dan ook den voorkeur gegeven aan een kortere maar vreemde uitdrukking: «mobiliseering».

Op enkele uitdrukkingen van de nieuwe vertaling is, met goedkeuring, de aandacht van onze lezers te roepen, ten einde hun gebruik algemeen te bevorderen: «l'actif de la communauté» = de baten van de gemeenschap; «le passif» = de lasten; «renonciation de la communauté» = afstand van de gemeenschap; «biens propres» = eigen goederen; «biens personnels» = persoonlijke goederen; «biens communs» = gemeenschappelijke goederen; «communauté conventionnelle» = bedongen gemeenschap; «apport» = inbreng; «apports» = inbrengsten; «prélèvements» = voorafnemingen; «reprises» = terugnemingen; «communauté réduite aux acquits» = gemeenschap tot de aanwinsten beperkt; «emploi» = wederbelegging; «récompense» = vergoeding; «les linges et hardes» = het linnengoed en de kleederen; «communauté à titre universel» = gemeenschap onder algemeen titel.

Wij hebben nu nog ten slotte een paar critische aanmerkingen te laten gelden. De bedoeling is niet, om de groote verdienste van de vertaling te verminderen; maar om bij mogelijke herziening van deze vertaling, de aandacht van de betrokken Commissie op een paar verbeteringen te mogen wijzen.

Vooreerst op een paar drukfouten: in art. 1388 is een woord weggevallen; in art. 1423 moet gelezen worden: «valt het goed *niet* in den kavel van deze erfgenamen.....»; in artikel 1451 is een «en» weggevallen (et avec minute); in art. 1466 is «dood» in plaats van «door» te lezen; in art. 1495 is «purement» weggebleven.

Ernstiger bedenkingen zijn de volgende: terwijl overal elders «autorisation de la justice» vertaald

wordt door «machtiging van den rechter» (b.v. art. 1413), komt zonder geldige reden in art. 1450 «machtiging van het gerecht»; in art. 1446 in fine wordt «créances» door «vorderingen» vertaald: waarom niet door schuldvorderingen zooals elders b.v. in 1464, 1478, 1479? Er is immers mogelijke verwarring met «actions» dat gewoonlijk door vordering wordt vertaald (aldus art. 1496, vordering tot inkorting of in art. 1495 «vorderingen en terugnemingen» (actions et reprises)) of nog door «rechtsvordering» (aldus art. 1573: «rechtsvordering tot teruggave»). Wij verkiezen overal dezelfde uitdrukkingen: «rechtsvordering» voor action, «schuldvordering» voor créance.

Tegen de uitdrukking in art. 1389: «De echtgenooten kunnen geen..... afstand doen, waardoor de wettelijke orde van de erfopvolging zoo wordt gewijzigd» hebben wij bezwaar; de Fransche uitdrukking is «renonciation», die gewoonlijk door «verwerping» in zake erfopvolging wordt vertaald. De uitdrukking «verwerping» werd trouwens door de Commissie zelf aanvaard, bij de vertaling van art. 791: «Men kan, zelfs bij huwelijkscontract, de nalatenschap van een levenden persoon niet *verwerpen*...» (vergel.: 1406 afgestaan).

Wij begrijpen niet waarom het woord «conservation» in art. 1437 vertaald wordt door *behoud*; terwijl overal elders «bewaring» wordt voorgesteld, aldus in art. 1454. De Commissie stelt voor «préciput» door *voorafneming* te vertalen. Wij kunnen ons met dit voorstel verzoenen, maar dan vragen wij dat overal, het verkozen woord zou worden angewend. In de art. 843 en 919 was over «*vooruitmaking*» gesproken. Hetzelfde geldt voor het woord «teruggave» (rembourser) in art. 1573 (in art. 1531: restitution), terwijl in art. 930 hetzelfde woord gebruikt wordt om «revendication» te vertalen; voor de uitdrukking «na *af trek* van de schulden» (1504), tegenover «na *af trekking*» in art. 922.

«Rendre compte» wordt doorgaans door de Commissie vertaald door «rekening doen» (aldus b.v. in art. 1577); zonder schijn van reden, wordt in art. 1483, voor de vertaling van dezelfde uitdrukking «rekenschap geven» verkozen. De uitdrukking: «étrangers» wordt in art. 1082, in denzelfden zin, vertaald door «vreemden», terwijl in art. 1406 «derden» wordt verkozen.

Deze enkele aanmerkingen, die wij bij de lectuur van deze vertaling hebben gemaakt, verhinderen ons echter niet, ons aanvankelijk oordeel te herhalen, waardoor het werk van de Commissie als uitstekend mag worden beschouwd. Quandoque bonus Homeros dormitat. Maar voor het geheel, kan niets dan oprechten lof worden betuigd.

Wij denken nochtans, dat wanneer het geheele Burgerlijk Wetboek in Nederlandsche vertaling zal

voorliggen, een werk van herziening en vergelijking zich zal opdringen, ten einde zooveel mogelijk naar eenheid van terminologie en stiptheid van uitdrukking te komen. In dit vooruitzicht wenschen wij dat de Commissie met bekwamen spoed haar werk zou volvoeren; de moeilijkheden van haar taak zijn ons bekend. Men mag echter oordeelen dat het burgerrechtelijke gebied tot nog toe niet met voorliefde door de Commissie werd behandeld; een twaalf honderd artikels B. W. werden tot heden vertaald. Indien men overweegt dat de Commissie zetelt sedert 1923, moet men tot het besluit komen, dat geen overdreven haast is aan den dag gelegd.

De eischen van het hooger onderwijs in het

Nederlandsch zijn heden van dusdanigen aard, nu de geheele rechtswetenschap in die taal wordt onderwezen, dat meer dan ooit op spoedige volvoering van het werk der Commissie dient aangedrongen.

Wij zijn overtuigd dat zij onder het voorzitterschap van Prof. Van Dievoet, aan wien voor een groot deel de thans-voorliggende uitstekende vertaling van titel 5, Boek III is te danken, weldra de Vlaamsche rechtswetenschap, in het bezit van de broodnoodige Nederlandsche terminologie zal weten te stellen.

F. VAN GOETHEM,
Hoogleraar te Leuven.

RECHTSPRAAK

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

27 October 1934.

Voorzitter: M. J. van Ginderachter.

Rechters: Mters W. van Mallegheem en Veroughstraete.
Pleiters: M. P. M. Orban / M. F. Bellemans.

I. GEMEENTETAKS OP RIOLEERING, KANTSTEENEN EN BESTRATING. — BEDRAG ERVAN GELIJKSTAANDE MET DEN KOSTPRIJS EN VASTGESTELD DOOR DEN GEMEENTERAAD, NADER TE BEPALEN DOOR HET COLLEGE VAN B. & S. — UITVOERINGSMAATREGEL. — WETTELIJKHEID VAN HET GEMEENTEREGLEMENT.
II. GEMEENTETAKS OP RIOLEERING, KANTSTEENEN EN BESTRATING. TAKS OP DE MEERWAARDE OF VERGELDINGSTAKS?

I. *Het reglement waardoor de gemeente eene taks slaat op het aanleggen van riolen, kantsteenen en bestrating voldoet aan de voorschriften van art. 110 van de Grondwet en art. 76 § 5 van de Grondwet wanneer de Gemeenteraad beslist heeft, dat deze taks overeenkomen zal met den kostenden prijs der uitgevoerde werken en het college van Burgemeester en Schepenen alleen het juiste bedrag van dezen kostprijs heeft bepaald.*

Deze bepaling is slechts de uitvoering van de beslissing van den gemeenteraad, in overeenstemming met art. 90 der gemeentewet.

II. *Dergelijke taks steunt niet op de meerderwaarde die daardoor aan de aanpalende eigendommen wordt gegeven maar moet aanzien worden als vergeldingstaks omdat ze de terugbetaling is der kosten veroorzaakt door het inrichten der gemeentelijke diensten.*

Stad St Niklaas-Waes t/ De Block.

Gehoord partij in hunne middelen en besluitselen;
Gezien de stukken van het geding;

Overwegende dat de stad St Niklaas de invordering vervolgt eener som van 15.337 fr. 68, zijnde het bedrag van riool-, kantsteen- en bestratingstaksen in verband met werken uitgevoerd in de Mgr Stillemansstraat;

Overwegende dat verweerder weigert de gevorderde som te betalen om reden: 1) dat het gemeentereglement der Stad St Niklaas i. d. 7 Mei 1926, krachtens welk voormelde taksen opgelegd werden, onwettelijk is; 2) dat het niet blijkt uit de beraadslaging van het Schepencollege dd. 13 December 1930, dat de vastgestelde eenheidsprijzen met de werkelijke kostprijzen overeenstemmen; 3) dat verweerdereigendom, door de kassei-, riooleering- en borduurwerken in de Mgr Stillemansstraat uitgevoerd, geen meerwaarde zou verkregen hebben;

Overwegende dat art. I van het gemeentereglement van St Niklaas — dd. 7 Mei 1926 — reglement goedgekeurd bij K. B. dd. 24 Juli 1926, bepaalt dat de terugbetaling der kosten wegens door de stad uitgevoerde riool-, kantsteen- en kasseiingswerken, op voet van den kostenden prijs, door het Schepencollege vast te stellen, zal geëischt worden;

Overwegende dat verweerdere deze bepaling derwijze uitlegt dat het bedrag der belasting niet door het schepencollege bepaald wordt; dat hij hieruit afleidt dat het gemeentereglement eene ongeoorloofde machtopdracht behelst en diensvolgens onwettelijk is;

Maar overwegende dat met te beslissen dat de taks gelijk zal zijn aan den kostenden prijs der riool-, kantsteen- en kasseiingswerken, de gemeenteraad zelf, op voldoende wijze, de te bepalen belasting bepaald heeft, naar wensch van art. 110 van de Grondwet en 76 § 5 van de gemeentewet;

Dat het schepencollege slechts de uitvoering der door den gemeenteraad genomen beslissing verzekert met het bedrag der taksen — volgens den werkelijken prijs der werken, te berekenen (art. 90 van de gemeentewet);

Overwegende dat verweerder opwerpt dat het bewust gemeentereglement van St Niklaas aanleiding kan geven tot misbruiken omdat aan het Schepencollege, gelast met het bestuur der gemeentelijke wer-

ken, opdracht gegeven wordt het bedrag der taksen te berekenen;

Overwegende dat deze opwerping niet gegrond is; dat het immers aan den gemeenteraad toekomt algemeene regels voor te schrijven betreffende de uitvoering van werken, zooals de lastenkohieren goed te keuren, en te beslissen dat de werken in eigen beheer of bij openbare aanbesteding zullen uitgevoerd worden; dat dienvolgens de bepaling van den kostprijs der werken geenszins van de willekeur van het schepencollege afhangt;

Overwegende dat verweerder zich verder beroept op art. I der wet van 4 Oogst 1890 betreffende de valscheiding van voedingsmiddelen, welke de heffing voorziet van een recht gelijk aan de toezichtskosten en bepaalt dat het beloop dezer kosten hetzij door de Regeering, hetzij door den Gemeenteraad met de Koninklijke goedkeuring zal vastgesteld worden;

Dat bewuste bepaling enkel het geval betreft waarvoor ze voorgeschreven werd en niet als toepassing van een algemeen beginsel in zake vergeldingstaksen kan aanzien worden;

Dat bewuste bepaling enkel het geval betreft waarvoor ze voorgeschreven werd en niet als de toepassing van een algemeen beginsel in zake vergeldingstaksen kan aanzien worden;

Overwegende weliswaar dat in de beraadslaging van het schepencollege de berekening niet opgenomen werd waardoor het bedrag der taksen vastgesteld is geweest;

Dat het echter volstaat dat de taksen werkelijk — zooals het in onderhavig geval door de stad St Niklaas bewezen is geweest — het beloop van den prijs der werken niet overschrijden;

Overwegende dienvolgens dat het bedoeld gemeentereglement van St Niklaas wettelijk is en dat de geldigheid van de beslissing genomen door het schepencollege den 13 December 1930 geenszins afhangt van de beraadslaging van den gemeenteraad dd. 25 Januari 1932, waarbij voormelde beslissing goedgekeurd werd;

Overwegende dat verweerder ten onrechte staande houdt dat de litigieuze taksen opgelegd werden met het oog op de meerwaarde der aanpalende gronden welke ten gevolge der uitgevoerde werken bouwgronden geworden zijn; dat de taksen, immers, de terugbetaling verzekeren der kosten veroorzaakt door het inrichten van gemeentelijke diensten; dat, in dit opzicht, de min of meer grootere waarde welke de aanpalende eigendommen door de uitgevoerde werken hebben kunnen verwerven, niet in aanmerking komt;

Overwegende overigens dat het feitelijk niet te betwijfelen valt dat de eigendom van verweerder door het aanleggen eener nieuwe straat grootere uitbatingmogelijkheden en daardoor zelf eene meerdere waarde verworven heeft;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de weigering van verweerder de tegen hem gevorderde taksen te betalen, ongegrond is;

Overwegende dat ter zitting van 17 Mei 1934, de zaak uitgesteld werd op 7 Juli 1934; dat, dienvolgens, de aanmaning op 28 Mei 1934 ten verzoeken van aanlegster betekend, om binnen de drie dagen beslitselen te nemen en te verschijnen den 1 Juni 1934 voor de eerste Kamer der Rechtbank ten einde de zaak te bepleiten, overbodig was; dat de kosten dezer aan-

maning in de begroting der kosten niet dient gerekend te worden;

Om deze redenen:

De Rechtbank,

alle verdere en tegenstrijdige beslitselen als ongegrond van de hand wijzende,

zegt den eisch ontvankelijk en gegrond, dienvolgens veroordeelt verweerder om aan eischeres te betalen de som van vijftien duizend drie honderd zeven en dertig frank acht en twintig centiemen, met de gerechtelijke intresten;

veroordeelt verweerder tot de kosten met uitsluiting van de kosten der aanmaning betekend op 28 Mei welke ten laste van aanlegster zullen blijven;

de kosten ten laste van verweerder gelegd, op taxaat,

verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niet-teegnstaande alle verhaal en zonder borg, uitgenomen wat de kosten betreft.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

12e Kamer. — 26 September 1934.

Voorzitter : M. Gossiaux.

Referendaris : M. Callaert

Pleiters : Mers Mattheessens, Rotsaert en Smeesters.

BEVRACHTING. — BINNENSCHIEPVAART. — ALGEMEENE VOORWAARDEN VAN 29 IV 1927. — VERJARING. — BEGINDATUM.

Artikel 33 van de algemeene voorwaarden van 29 April 1927 voor de Binnenscheepvaart geeft een verhaal tegen den bevrachter niet enkel ingeval van insolventie van den bestemming, maar ook ingeval deze weigert zijne verplichtingen te vervullen. De verjaring begint dus te loopen van het oogenblik dat ofwel de insolventie, ofwel de weigering van den bestemming vaststaat.

Caron, H. Van den Eede en Heyndrickx.

De Rechtbank :

Gezien de geregistreerde dagvaarding de dato zeven en twintigsten September negentien honderd drie en dertig, ten verzoeken van E. Carron, waarbij van Van den Eede geëischt wordt de betaling eener som van 4.635.30 Fransche franken, voor saldo van vracht plus 530 Fransche franken voor intrest ;

Gezien de geregistreerde dagvaarding de dato zevenden Maart negentien honderd vier en dertig, ten verzoeken van Van den Eede, waarbij Heyndrickx in vrijwaring wordt geroepen;

Overwegende, dat de zaken dienen samengevoegd te worden;

Dat de eischer Carron en de gedaagde in vrijwaring ieder verklaren het geding te begrooten op meer dan 5.000,00 frank ten opzichte van het ressort;

I. — *Over de actie van Carron :*

Overwegende, dat het vaststaat :

Dat, bij mondelinge overeenkomst de dato negenden September negentien honderd één en dertig,

Van den Eede, handelende voor wie het aangaat, het schip, «*Samland*» van den eischer bevracht heeft om een partij steen van Boom naar Parijs te vervoeren;

Dat die mondelinge overeenkomst gesloten was onder de algemeene voorwaarden van negen en twintigsten april negentien honderd zeven en twintig;

Dat de reis volbracht werd en de lading afgeleverd aan de geadresseerde, «*Société Industrielle et Commerciale de Chermont*», in den loop van Augustus;

En dat gemelde maatschappij het saldo der vracht, dat thans gevorderd word niet heeft betaald;

Overwegende, dat de gedaagde opwerpt, dat daar het transport plaats had in Juli-Augustus negentien honderd één en dertig, de actie, ingeleid in September negentien honderd drie en dertig verjaard is op grond van artikel 9 der wet van 25 Augustus 1891;

Overwegende, dat de eischer pleit:

Dat artikel 33, der algemeene voorwaarden, hem een verhaal op den bevrachter geeft ingeval van insolventie van den geadresseerde;

Dat hij dezen voor de Handelsrechtbank van de Seine gedagvaard heeft;

Dat de Société de Chermont tot betaling veroordeeld werd bij vonnis de dato elfden april negentien honderd twee en dertig;

Dat hij het vonnis gelicht en beteekend heeft om het ten uitvoer te leggen;

Doch dat deze executie op een proces-verbaal van carencie uitliep;

Dat slechts sinds den vijftien September negentien honderd drie en dertig, datum van dit proces-verbaal, de insolventie van de geadresseerde, juridisch bewezen is;

En dat bijgevolg, krachtens artikel 2257, Burgerlijk Wetboek, 6 de prescriptie eerst van dat oogenblik zou beginnen te loopen hebben;

Overwegende echter, dat artikel 33, der algemeene voorwaarden niet alléén de insolventie van den geadresseerde beoogt, doch ook het geval dat hij weigert aan zijn verplichtingen te voldoen;

Dat, uit de feiten en uit de dagvaarding zelve aan de Société de Chermont beteekend blijkt, dat deze zonder wettige reden de vordering betwiste en de betaling van het verschuldigde saldo weigerde te voldoen;

Dat het dus voor Carron zake was, Van den Eede dadelijk na deze weigering in rechten aan te spreken;

Doch, dat hij verzuimd heeft zulks te doen;

Overwegende, dat de vordering dus verjaard dient te worden verklaart;

II. — Over de actie van Van den Eede :

Overwegende dat uit het bovenstaande voortspruit dat deze actie zonder voorwerp wordt;

Recht doende:

Voegt de zaken samen;

Verleent aan de partijen Carron en Heyndrickx akte van haar respectieve begroting des gedings;

Zegt, dat de actie van Carron verjaard is;

Verklaart de actie van Van den Eede, zonder voorwerp;

Veroordeelt Carron in alle de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

16 Juli 1934

Voorzitter : M. De Cleene.
Referendaris : M. L. Thuysbaert.
Pleiter : Mter Van Haelst.

MEDEDINGING. — HANDELSNAAM. — VOORWAARDE. — NAVOLGING. — CRITERIUM.

Waar het gaat om het recht een handelsnaam te gebruiken geldt de voorrang van het bezit als eenige grond van het uitsluitend genot van dien handelsnaam.

De tusschenvoeging van eene letter «r» in de door eene firma gebruikte benaming, moet onvoldoende geacht worden om de twee uitbatingen duidelijk te onderscheiden. (Citax en Critax).

N. V. Citroën t/ Verplancken.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 27 Juni 1934;

Aangezien de vraag strekt ten einde : « gedaagde te hooren zeggen voor recht dat het gebruiken, door hem, van de benaming «*Critax*» op zijn taxi-auto, van aard is om, bij een gewoon burger met normale aandacht, vergissing te weeg te brengen met het gedeponeerde merk «*Citax*»; dat dit gebruik, door gedaagde, eene ongeoorloofde mededinging uitmaakt; gedaagde, wegens dit gebruik, spijs aanmaning van 18 Mei l.l., datum sedert welke geen goede trouw meer kan worden ingeroepen, tot eene schadevergoeding van 5.000 frank te hooren veroordeelen of welkdanige andere som te verhoogen of te verminderen in den loop des gedings; te hooren zeggen dat gedaagde gehouden is, binnen de 24 uren volgende op het vonnis, de benaming «*Critax*» van zijn taxi te verwijderen; te hooren zeggen dat, bij gebreke hieraan te voldoen, hij zal gehouden zijn te betalen eene som van 150 fr. per dag vertraging, dit ten titel van forfaitaire schadevergoeding; gedaagde zich, bovendien, te hooren veroordeelen tot de kosten des gedings; het vonnis uitvoerbaar te hooren verklaren bij voorraad, niettegenstaande verzet of beroep en zonder borg »;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat de N. V. Citroën, den 28 November 1933, te Brussel, onder nummer 47.340, de handelsbenaming «*Citax*» heeft doen deponeeren, ten einde aldus hare uitbating van taxivervoer te identificeren;

dat de benaming «*Citax*» is samengesteld door de beginletters der woorden «*Citroën-taxe*», waardoor, te gelijk, en den oorsprong, en het doel der uitbating aan het publiek wordt kenbaar gemaakt;

Aangezien het van algemeene bekendheid is en, overigens, door verweerder niet wordt betwist dat de N. V. Citroën de eerste, in België, bezit nam van den handelsnaam «*Citax*» om eene uitbating van taxi-vervoer te kenmerken;

Aangezien de voorrang het bezit als eenige grond geldt voor het uitsluitend genot van den handelsnaam (Moreau, *Traité de la concurrence illicite*, bl. 100, Nr 110; Gent, 29 Mei 1895, P. P. Nr 141; Luik, 14 Juli 1897, P. P. 1898, Nr 1166; Gent, 2 Februari 1899, P. P. 1899, 930; Antwerpen, 27 Juni 1902, P. P. 1903, 287);

Aangezien het niet ernstig kan betwist worden dat de benaming « Critax », dewelke door verweerder wordt gebruikt om, eveneens, eene uitbating van taxi-vervoer te kenmerken, van aard is om, bij het gewoon publiek, verwarring te stichten ten nadeele van de aanlegster;

dat de tusschenvoeging van de ééne letter « r » in de, door verweerder, gebruikte benaming, onvoldoende is om de twee uitbatingen duidelijk te onderscheiden (Gent, 12 November 1884, Belg. jud. 1884, 1451; Antwerpen, 12 Mei 1885, J. des Tr. 1885, 964; Gent, 2 Februari 1899, P. P. 1899, 930; Moreau, bl. 110, Nr 118);

Wat de schadevergoeding betreft:

Aangezien de aanlegster eene billijke vergoeding zal vinden van de haar toegebrachte schade in de toekenning eener som van 1000 frank;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt verweerder om aan de aanlegster de som van 1000 frank, ten titel van schadevergoeding te betalen; beveelt aan verweerder om, binnen de 24 uren der betekening van het onderhavig vonnis, de benaming « Critax » van zijn voertuigen te verwijderen; op straf aan verweerder, ten titel van forfaitaire schadevergoeding, eene som van 150 frank, per dag vertraging, te betalen;

verwijst verweerder in de kosten;

Verklaart het onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borg.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE KORTRIJK

18 December 1933.

Voorzitter: M. J. Lagae.

Rechters: MM. De Kemmeter en Guillemijn.

Op. Min.: M. G. Limpens.

Pleiters: Mrs Pollefeys, Lefevre en H. Christiaens.

AANSPRAKELIJKHEID. — BURGERLIJKE PARTIJ. — KIND. — SLACHTOFFER VAN EEN ONGEVAL. — VERMINKING EN SCHENDING VAN HET AANGEZICHT. — SCHADE.

De vordering in schadevergoeding is ontvankelijk wanneer het van nu af zeker is dat door het slachtoffer schade zal geleden worden en indien het mogelijk is het bedrag der schade te bepalen.

De verminking in het aangezicht van een meisje hindert merkkelijk haar latere vestiging en de schade die hieruit voortspuit mag billijk geschat worden op veertig duizend frank.

Op. Min. en O. t/ P. O. D.

Ten gronde (zonder belang).

1°) *Burgerlijke Partij Masselis.*

Aangezien deze Burgerlijke Partij vier en twintig dagen in de kliniek verbleven heeft aan vijf en twintig frank daags, zij zes honderd frank;

Aangezien dit verblijf noodzakelijk was door de

schuld van Pype; dat enkel de kosten van onderhoud dienen afgetrokken van de vijf en twintig frank, zij ex oequo et bono, tien frank, blijft 24 × 15 frank d. i. drie honderd zestig frank;

Aangezien de schade aan de Burgerlijke Partij door de schuld van den eersten veroordeelde, als volgt dient vastgesteld: zes weken verlies aan werken geneeskundige zorgen Dr Deweerdt 1867,20 — 6,00,— + 360,— d. i. 1627,80, schade aan kleederen 250.—, pijn en smart, 2000.—. Samen 4309,20.

Aangezien tot heden niet bewezen is dat er vijfhonderd frank verschuldigd is aan Dr Rossel, wegens het verplegen van de Burgerlijke Partij voor de onvrijwillige slagen en kwetsuren door Pype veroorzaakt;

Aangezien de blijvende werkonbekwaamheid van vijftien per honderd ook niet bewezen is, en dat om deze vast te stellen de benoeming van een deskundige gevraagd wordt en dient bevolen;

Om deze redenen:

Verwijst Pype Benoit in de betaling aan de Burgerlijke partij Masselis der som van 4309,20, met de rechterlijke intresten;

Stelt aan als deskundige, Dr Ernest Bauttemans, geneesheer te Kortrijk, met opdracht, na den eed voorzien door de wet afgelegd te hebben en de getuigschriften van de geneesheeren te hebben nagezien,

Masselis Jules te onderzoeken, den staat van dezen te beschrijven en aan te stippen in een met redenen omkleed verslag, of er blijvende werkonbekwaamheid bestaat, den graad ervan te bepalen, en indien mogelijk vast te stellen wanneer de letsels geconsolideerd of genezen waren en dus geen geneeskundige zorgen meer vergden;

Stelt dag op derden Januari 1934 om tien uur voormiddag om den eed van den deskundige te ontvangen;

Kosten jegens de Burgerlijke Partij voorbehouden;

2°) *Burgerlijke Partij Ostyn Jozef:*

Aangezien Pype alleen schuldig werd verklaard voor de onvrijwillige slagen en verwondingen;

Aangezien Ostyn Jozef geen schuld draagt in het ongeval; dat hij zijn kind aan den peter, de meter en de vroedvrouw toevertrouwd heeft om het te laten doopen;

Aangezien voornoemden op dit oogenblik niet bedronken waren;

Aangezien Ostyn Jozef niet wist dat de betichten zich met het kind naar Kortrijk begaven, en zich aan den drank gingen overleveren; dit gebeurde buiten zijn weten en zonder zijn toelating;

Aangezien Pype wel is waar gedronken heeft in gezelschap van de andere betichten, maar dat het zijn eigen schuld is dat hij overdaad heeft gepleegd, en in dronken toestand verkeerde; hij onder het gezag van de andere betichten niet stond en den drank kon weigeren; hij ook drank besteld heeft;

Aangezien Pype de gansche verantwoordelijkheid draagt van het ongeval;

Op de ontvankelijkheid der vraag Ostyn;

Aangezien luidens artikel 1428 B.W.B Ostyn alleen de vorderingen van roerende goederen aan zijn vrouw toebehoorende mag inleiden en vervolgen;

Aangezien Pype de zedelijke schade niet betwist ten hoofde van Ostyn;

Aangezien de schade door Pype berokkend aan Ostyn Jozef en dezès vrouw tot de volgende sommen beloopt:

geneeskundige zorgen Dr Deweerdt	1000,60
verblijfkosten in kliniek	628,60
zedelijke schade door de ouders geleden	2000,00

3629,20

Aangezien de Burgerlijke Partij tachtig duizend frank vraagt voor haar kind Ostyn Marie Antoinette wegens zedelijke schade;

Aangezien de veroordeelde Pype opwerpt dat deze vordering eene «actio ad futurum» uitmaakt; er geen huidige schade bestaat daar het kind zijnen toestand nog niet kan beseffen; er daarenboven nog verwikkelingen kunnen ontstaan, en dientengevolge het bedrag der schade voor de toekomst niet kan bepaald worden;

Aangezien schadevergoeding moet toegestaan worden, indien het van nu af zeker is dat door het slachtoffer schade zal geleden worden, en indien het mogelijk is van stonden af het bedrag der schade te bepalen;

Aangezien het vaststaat dat door het ongeval het hoofd en het aangezicht misvormd zijn en de mond afwijkt;

Aangezien deze verminking de vestiging van het ken aan het slachtoffer zal bijbrengen;

meisje merkkelijk zal hinderen, alsook pijnlijke indruk-

Aangezien het niet noodig is dat het kind nu de schade beseft die het zal ondergaan, indien deze schade zeker is;

Aangezien het kind in doodsgevaar verkeerd heeft maar nu ontsnapt is, en het niet te vreezen valt dat het kind van de bekomen letsels zal sterven;

Aangezien de schadevergoeding niet geweigerd of geschorst mag worden uit reden eene mogelijkheid of eventualiteit die met den normalen loop van zaken niet strookt; dat in 't bijzonder de schadevergoeding niet mag geweigerd worden noch de toekenning ervan geschorst worden, omdat het kind binnen een min of meer korten termijn kan sterven, noch uit reden van verwikkelingen in den toestand;

Aangezien het kind nog te jong was om van vrees voor sterven bevangen te zijn; dat er uit dien hoofde geene schade bestaat;

Aangezien de berokkende schade aan het kind Ostyn Marie-Antoinette, door Pype, en waarvoor de burgerlijke partij vergoeding eischt, billijk mag geschat worden op veertig duizend frank;

Om deze redenen:

Verwijst Pype Benoit in de betaling aan de burgerlijke partij Ostyn Jozef, eener som van 3629,20 plus 40.000,— d. i. fr. 43629,20 met de rechterlijke intresen en de kosten jegens deze partij.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE ANTWERPEN EN LIMBURG

Kamer voor bedienden. — 15 October 1934.

Voorzitter : M. Van Oekel.

Pleiers : Mers Poplimont en Gunzburg.

BEDIENDENCONTRACT. — ONMIDDELLIJKE
ONTSLAGING. — AANBEVOLEN SCHRIJVEN. —
VROEGEREN OPZEG. — NIEUWE INDIENST-
TREDING.

Kunnen alleen als redenen tot onmiddellijke ontslag tegen een doorgezonden bediende worden ingeroepen ter verrechtvaardiging van het ontslag, diegene die hem binnen de drie dagen per aanbevolen schrijven zijn medegedeeld geworden.

Een vroeger regelmatig gegeven opzeg kan niet meer ter verrechtvaardiging van een onmiddellijke doorzending worden ingeroepen, wanneer uit de omstandigheden der zaak duidelijk blijkt dat een nieuw indiensttreding heeft plaats gehad. Slechts door een nieuwen regelmatig opzeg kan een einde worden gesteld aan deze nieuwe dienstverhouding.

Fl. t/ D.

Gezien.....

Gezien.....

Aangezien de inleidende dagvaarding er toe strekt de beroepene, oorspronkelijke verweerster, te doen veroordeelen tot betalen van 3600 fr., zijnde het bedrag van een driemaandelijksch loon ten titel van vergoeding voor onmiddellijke ontslag;

Aangezien de beroepster besluit tot de hervorming van het bestreden vonnis, dat haar van haren eisch afwijst, en tot toekenning harer vordering, terwijl beroepene besluit tot de eenvoudige bekrachtiging van hetzelfde vonnis;

Aangezien uit de bestanddeelen der zaak en de dienaangaande overeenstemmende verklaringen van partijen het blijkt dat beroepster als hulp-kassierster in dienst was bij de beroepene tegen 1200 fr. per maand, wanneer zij bij brief van 28 December 1932 haar ontslag ontving, met toekenning van ééne maand wedde, als tegemoetkomende vergoeding;

dat beroepster tegen dit ontslag bij brief van 3 Januari protest heeft aangeteekend en de beroepene bij brief van 17 Februari 1933, uitgaande van den griffier van den Werkrechtssraad van Antwerpen, in verzoeking deed oproepen en als vordering stelde het bekomen van 2.400 fr. voor saldo van opzegging;

Aangezien de beroepene de ontslag van 28 December beweert te verrechtvaardigen door redenen, die zij als zwaarwichtige meent te mogen beschouwen en aanhaalt in haar schrijven van 5 Januari 1933; maar dat, naar voorschrift der wet op het bediendencontract van 1922 enkel die zwaarwichtige redenen tot verrechtvaardigen van onmiddellijke ontslag mogen ingeroepen worden, die in een aanbevolen schrijven, binnen de drie dagen aan den belanghebbende worden kenbaar gemaakt;

dat het eerste aanbevolen schrijven, dat aan de beroepster werd toegezonden, dagteekent van 5 Januari 1933 en dat ook voor het eerst in dat schrijven van bepaalde redenen van klagen wordt gewag gemaakt; dat, in die omstandigheden, het ontslag niet naar voldoening der wet verrechtvaardigd wordt door zwaarwichtige redenen;

Aangezien de beroepene zich even tevergeefs beweert te beroepen op een opzeg, die regelmatig op 31 Mei 1932 aan beroepster zou zijn betekend geworden, tegen einde Augustus daaropvolgende, beweerende dat deze opzeg door haar zou zijn in stand

gehouden na einde Augustus 1932, en haar dus gerechtigd zou hebben ten allen tijde, zonder nieuwen opzeg, zich van de beroepster te ontmaken.

Aangezien inderdaad voormeld schrijven van opzeg van 31 Mei 1932 *het terug in dienst nemen* van beroepster wordt in uitzicht gesteld en beloofd, voor het geval de ontslagen bediende tegen het einde van haren opzeg volledige voldoening zou schenken;

Aangezien het niet ernstig kan betwist worden dat de beroepster na Augustus 1932 aldus terug in dienst is genomen door de beroepene, en haar volledig bevrediging had geschonken: dat zulks overduidelijk blijkt uit de meer dan vleienende en vertrouwelijke bejegening, die zij van den bestuurder van de beroepene ontving: dat hiervan o.a. getuigen de warme bewoordingen zijner brieven van 23 en 31 Augustus 1932 aan de beroepster.

Aangezien diensvolgens de beroepster, bij gebreke aan wettige, zwaarwichtige redenen, slechts kon ontslagen worden mits een nieuwen opzeg van 3 maanden;

ben te hebben en dat overigens de in verzoening roe-

Aangezien zij één maand erkent ontvangen te hebben slechts gewag maakt van 2 maanden loon of 2.400 frank;

dat de vordering van beroepster dus gegrond is, doch slechts tot beloop van deze twee maanden wedde.

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad van Beroep. — Kamer voor Bedienden:

Alle verdere en tegenstrijdige besluitselen verwerpende, verklaart het beroep regelmatig in den vorm en ontvankelijk: verklaart het gegrond, doet het eerste vonnis teniet; hetzelfde hervormende, veroordeelt beroepene om aan beroepster te betalen de som van 2.400 fr. met de rechterlijke intresten en de kosten van eersten aanleg en van beroep.

NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK

RECHTBANK AMSTERDAM

12 Januari 1934.

Voorzitter: Mr W. J. H. Dons;

Rechters: Mrs N. de Beneditty, H. P. van Berkum.

GEBONDENHEID VAN EEN LID EENER VEREENIGING AAN OVEREENKOMST VAN HET BESTUUR MET DERDEN. — BEPERKING VAN VRIJHEID VAN HANDELDRIJVEN DER LEDEN. — SCHORSING EN BOETE. — ONVOLDOENDE BEWIJSMATERIAAL. — BESLISSING IN STRIJD MET REDELIJKHEID EN GOEDE TROUW. — MATERIEELE ONJUISTHEID DAARVAN. — VERPLICHTING TOT SCHADEVERGOEDING.

Eene tusschen eene vereeniging en een lid door het Bestuur gedane uitspraak kan in rechten bestreden worden als die uitspraak is in strijd met de statuten of met grondbeginselen van recht, billijkheid en goede trouw.

In casu kwam het Bestuur tot de beslissing dat eischer het hem ten laste gelegde had begaan op onvoldoende bewijsgronden en derhalve in strijd met billijkheid en goede trouw, te meer omdat aan eischer geweigerd werd een getuige zijnerzijds te hooren en ten aanzien der genomen beslissing allermint is uitgesloten, dat deze genomen is met medewerking van slechts de minderheid van de leden van het Bestuur, die niet tevens lid waren van het Dagelijksch Bestuur, dat in eerste instantie eveneens ten nadeele van eischer had beslist.

De opgelegde boete en schorsing was in strijd met de statuten. De straf van boete mag niet dienen ter vervanging van schadevergoeding.

Al kon de gedaagde den eischer in redelijkheid niet houden aan de beslissing van het Bestuur, daarmede is nog niet uitgemaakt dat deze, behalve wat betreft het gelijktijdig opleggen van boete in schorsing, materieel onjuist is en dat tegenover eischer onrechtmatig zoude zijn gehandeld en gedaagde schadeplichtig.

C. S. Neefjes, koopman, te Rotterdam, eischer, proc. Mr. I. S. de Vries.

tegen

de Bond van Ned. Grossiers in versche zuidvruchten en aanverwante artikelen, te Amsterdam, gedaagde, proc. Mr. E. B. Asscher.

De Rechtbank, enz.;

Wat de feiten betreft:

Overwegende, dat de eischer bij dagvaarding en conclusie van eisch heeft gesteld en gevorderd:

dat eischer sedert omstreeks 1926 lid is van de gedaagde vereeniging;

dat gedaagde op 1 Nov. 1931 met een aantal importeurs van zuidvruchten een overeenkomst betreffende den handel in zuidvruchten heeft gesloten, welke overeenkomst is aangegaan voor den tijd van één jaar;

dat de eerste zin van art. 2 dier overeenkomst luidt:

« De importeurs verplichten zich uitsluitend te zullen verkoopen aan de leden van den Grossiersbond, waartegen de Grossiersbond zich verplicht, dat zijn leden uitsluitend bij de importeurs zullen koopen.»;

dat eischer in of omstreeks de maand Juni 1932 van het dagelijksch bestuur van gedaagde een aangeteekenden brief heeft ontvangen, gedateerd 24 Juni 1932, van den navolgenden inhoud:

» Mijnheer,

» Naar Ons gebleken is heeft U de laatste weken op verschillende tijdstippen sinaasappelen betrokken van de n. v. Solbrandera, een importeur waarmede onze Bond geen overeenkomst heeft afgesloten. U heeft daarmede overtreden art. 2 onzer Overeenkomst met de Importeurs, welk artikel bepaalt, dat onze leden alleen bij de contracteerende importeurs zullen koopen.

» Wegens deze overtreding hebben wij overeenkomstig het bepaalde in de art. 18 en 19 der Statuten besloten U gedurende vier weken als lid te schorsen en wel ingaande a.s. Maandag 27 Juni 1932 tot en met 24 Juli 1932.»;

dat voorts gedaagde aan haar leden een rondschrjven gedateerd 24 Juni 1932 heeft gezonden, waarvan de inhoud luidt als volgt:

» Aan Onze Leden. L. S.

» Hierdoor deelen wij U mede, dat wij het lid C. S. Neefjes te Rotterdam gedurende 4 weken als lid geschorst hebben en wel vanaf Maandag 27 Juni 1932 tot en met 24 Juli 1932. Deze schorsing heeft plaats gevonden omdat gebleken is dat dit lid de laatste weken bij herhaling sinaasappelen heeft gekocht van een importeur, waarmede onze Bond geen overeenkomst heeft afgesloten, zoodat dit lid art. 2 der Overeenkomst overtreden heeft.

» Gelijk U bekend is, is het U verboden gedurende den tijd van schorsing aan bovengenoemd lid direct of indirect goederen te leveren.»;

dat eischer bij aangeteekenden brief dd. 29 Juni 1932 tegen deze handelingen van gedaagde, resp. van haar dagelijksch bestuur, heeft geprotesteerd, terwijl hij onder voorbehoud van al zijn rechten overeenkomstig de statuten van gedaagde bij het bestuur van gedaagde in hooger beroep is gekomen van de beslissing van het Dagelijksch Bestuur;

dat eischer daarop een uitnoodiging dd. 1 Juli 1932 heeft ontvangen, om in de vergadering van het bestuur van gedaagde op Dinsdag 5 Juli 1932, des namiddags te 4 uur in Hotel «Coomans» te Rotterdam gehouden, zijn beroep nader mondeling toe te lichten;

dat eischer, die van die uitnoodiging gebruik heeft gemaakt, kort daarna een aangeteekenden brief van het bestuur van gedaagde heeft ontvangen, welke gedateerd was 6 Juli 1932 en aldus luidde:

» Naar aanleiding van de bespreking, die het Bestuur met U op 5 Juli 1932 overeenkomstig art. 19 der Statuten heeft gehouden deelt het Bestuur U het volgende mede :

» Uit de met U gevoerde besprekingen en uit de door U aan de bestuursleden ter inzage gegeven bescheiden heeft het Bestuur geconcludeerd, dat U o. m. op of omstreeks 10 Juni 1932 heeft gekocht van de N. V. Solbandera 350 kisten sinaasappelen. Aangezien dit een importeur is, waarmede onze Bond geen Overeenkomst heeft gesloten, constateert het Bestuur dus, dat U heeft overtreden art. 2 van Onze Overeenkomst met de Importeurs. Het bestuur erkent dan ook als juist de motieven waarop het Dagelijksch Bestuur U gedurende vier weken als lid schorste.

» Ten aanzien van de U op te leggen straf heeft het Bestuur besloten het besluit van het Dagelijksch Bestuur te vernietigen en opnieuw recht doende besloten U de volgende straf op te leggen:

» schorsing als lid gedurende 10 dagen ingaande 27 Juni 1932 en eindigende 6 Juli 1932, alsmede oplegging eener boete groot f 500.

» Ter inning dezer boete geeft het Bestuur heden een kwitantie van f 500 op U af en het bericht U tevens dat wanneer deze kwitantie onbetaald terug zou komen, het Bestuur opnieuw tot maatregelen over gaat zonder verdere aanmaningen tot betaling.»;

dat eischer zich ook met deze beslissing niet heeft kunnen vereenigen, waarvan hij bij aangeteekenden brief dd. 7 Juli 1932 aan het Bestuur van gedaagde bericht heeft gezonden;

dat eischer dan ook geweigerd heeft de hem opgelegde boete van f 500 te betalen;

dat gedaagde's bestuur daarop op of omstreeks 4 Aug. 1932 aan eischer heeft medegedeeld, dat het, als hij niet binnen 8 dagen voor betaling van bovengenoemde f 500 zou hebben zorg gedragen, eischer

wegens het niet nakomen zijner geldelijke verplichtingen als lid te royeeren;

dat eischer recht en belang heeft tegen de hierboven vermelde beslissingen van het dagelijksch bestuur en het bestuur van gedaagde op te komen;

dat deze beslissingen immers geheel onjuist zijn en in strijd met de goede trouw;

dat zij zoowel wat betreft de behandeling als den inhoud niet voldoen aan den eisch van recht, redelijkheid en billijkheid door gedaagde tegenover eischer in acht te nemen;

dat toch de beide beslissingen zijn gebaseerd op overtredingen, welke in werkelijkheid niet door eischer zijn gepleegd;

dat eischer zich zelfs niet aan de overtredingen, welke hij volgens de beide beslissingen zou hebben gepleegd, heeft kunnen schuldig maken;

dat immers in beide beslissingen wordt gezegd, dat eischer art. 2 van de bovenbedoelde overeenkomst van gedaagde met de Importeurs heeft overtreden;

dat eischer die overeenkomst niet heeft overtreden en niet heeft kunnen overtreden, omdat hij geen partij bij die overeenkomst is;

dat in ieder geval uit art. 2 der overeenkomst geen verbintenis voor eischer voortvloeit;

dat het echter bovendien niet waar is, dat eischer omstreeks Juni 1932 of op eenigen anderen tijd sinaasappelen van de N. V. Solbandera heeft gekocht; en;

met conclusie:

dat bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borgtocht:

a) worde verklaard voor recht, dat de beslissingen, welke door het Dagelijksch Bestuur en het Bestuur van gedaagde resp. op of omstreeks 24 Juni 1932 en 6 Juli 1932 met betrekking tot eischer zijn gegeven, zijn onjuist en in strijd met de goede trouw;

b) deze beslissingen worden vernietigd, althans ongeldig verklaard;

c) gedaagde worde veroordeeld om tegen behoorlijk bewijs van kwijting aan eischer te vergoeden de door hem geleden schade groot f 1000 subsidiair een schade nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet, alles met de wettelijke rente;

d) gedaagde worde veroordeeld in de kosten dezer procedure;

Wat het recht betreft:

O. ten aanzien van de onder a en b vermelde vorderingen, dat de eischer hierin niet kan worden ontvangen, voor zooveel zij de beslissing van het Dagelijksch Bestuur betreffen, daar het Bestuur deze vernietigd heeft en zij dus niet meer bestaat;

O. ten aanzien van die vorderingen voor zooveel ze betreffen de door het Bestuur gegeven beslissingen, dat zoodanige in een geschil tusschen een vereeniging en een lid door het Bestuur gedane uitspraak in rechten bestreden kan worden, als die uitspraak in strijd is met de statuten, of wanneer het Bestuur daarbij gehandeld heeft in strijd met de grondbeginselen van recht, billijkheid en goede trouw;

O. dat de eischer deze vorderingen gebouwd heeft op de volgende gronden:

1°. dat hij de beweerdte overtreding niet kon plegen;

2°. dat hij haar niet heeft gepleegd en het Bestuur geenerlei bewijs heeft aangevoerd, dat hij het wel deed, terwijl hij bovendien nog, onverplicht, zijn onschuld bewees;

3°. enz. ;

4°. dat de opgelegde straf, schorsing en boete, in strijd is met de statuten en kennelijk is opgelegd, om te trachten gedaagde voor een schade-actie te vrijwaren;

5°. dat de opgelegde boete buiten alle verhouding staat tot het delict en de in dergelijke gevallen aan andere leden opgelegde straf;

O. ten aanzien van den eersten grond, dat de Rb. den eischer niet kan volgen in zijn oordeel, dat hij de beweerde overtreding niet kon plegen;

dat toch art. 18 der statuten onder meer bepaalt, dat een lid gestraft kan worden, als hij door de vereeniging aangegane overeenkomsten overtreedt en deze bepaling den eischer bindt als lid der vereeniging en omdat hij is lid der vereeniging, zijnde hij immers onder vigeur dier statuten, welke ook de leden binden, tot de vereeniging toegetroeden;

O. ten aanzien van den tweeden grond, dat van een Bestuur, dat beslissingen als de onderhavige neemt, geëischt mag worden, op grond van de billijkheid en de goede trouw, dat het tot zoodanige beslissingen komt op gronden, welke die beslissingen redelijkerwijze kunnen dragen;

dat in het onderhavige geval het Bestuur tot eischer's overtreding «concludeerde» op grond van diens tegenstrijdige opgaven in verband met het feit, dat op de betrekkelijke facturen de voorletters van den kooper veranderd en het adres toegevoegd zou zijn en zooals het, zonder verdere toelichting, heet in de conclusie van antwoord «omdat het zijn Pappenheimers kent» ;

dat deze door eischer ontkende tegenstrijdige opgaven zijn aangenomen op grond van een verklaring van den Voorzitter van het Bestuur, terwijl de gestelde verandering op de facturen, hoewel de eischer daarvan een niet a priori te verwerpen verklaring gaf, zonder nader onderzoek werd uitgelegd ten nadeele van eischer;

dat hier nog bij komt, dat blijkens de notulen, die door gedaagde zijn overgelegd, het Bestuur, nadat het dit zwakke bewijs had verzameld, den eischer beval nu maar zijn onschuld te bewijzen en, toen deze, tot dat einde, een getuige wilde laten hooren, weigerde daartoe over te gaan;

dat de Rb. het standpunt door gedaagde bij antwoord ingenomen, dat het bewijsmateriaal zoowel voor het Dagelijksch Bestuur als voor het Bestuur meer dan voldoende was, althans ten opzichte van laatstbedoeld college niet kan onderschrijven;

O. wat de beslissingen in zaken als deze door het Dagelijksch Bestuur betreft, dat uit den aard der zaak het ter handhaving der discipline noodig is, dat snel wordt beslist en dat uit dien hoofde de eischen van nauwgezette rechtspleging eerst met volle gestrengheid moeten gelden, zoodat het Bestuur als rechter in beroep de zaak voor zich krijgt;

dat uit het eerder overwogene volgt, dat bij de onderhavige beslissing aan deze eischen niet is voldaan en dat, wanneer daarbij nog in het oog wordt gevat, dat de beslissing in beroep is genomen met 5 tegen 3 stemmen, zoodat allerminst is uitgesloten dat het gewezen is met medewerking slechts van de minderheid van de leden van het Bestuur, die niet tevens lid waren van het Dagelijksch Bestuur, een en ander tot de slotsom moet leiden, dat de gedaagde in redelijkheid den eischer niet aan de gevallen beslissing

mocht houden en dat deze daaraan dus niet gebonden is;

O. dat de derde grond enz.;

O. wat de vierde grond betreft, dat inderdaad de statuten de straf schorsing met boete niet uitdrukkelijk noemen en dat de Rb., in tegenstelling met de gedaagde de bepaling van art. 18 der statuten, dat gestraft kan worden: 1° met boete, 2° met schorsing, 3° met roeyement kwalijk anders kan lezen dan dat telkens slechts één dezer straffen kan worden opgelegd ;

dat met deze opvatting strookt de bepaling van art. 19 der statuten, dat het Dagelijksch Bestuur beslist omtrent oplegging van boete of schorsing en dat een lid, dat beboet of geschorst is, beroep heeft op het bestuur;

dat de gedaagde er wel op wijst, dat het niet denkbeeldig is, dat zij door handelingen van een lid, dat met schorsing wordt gestraft, schade lijdt, welke door een met en naast die schorsing uitgesproken boete vereffend wordt, doch dat de gedaagde hierdoor een uitbreiding geeft aan het begrip straf, welke niet aanvaard kan worden;

dat evenmin aanvaard kan worden gedaagde's betoog, dat gemelde artikelen slechts geschreven zijn voor de bevoegdheid van het Dagelijksch Bestuur en niet gelden voor het Bestuur, vermits art. 18 der straffen in het algemeen vaststelt en daarbij niet bepaalt, dat ze slechts ter beschikking staan van het Dagelijksch Bestuur, terwijl gedaagde's redeneering, dat anders het Bestuur niet vrij zijn in het opleggen van een wenschelijk geachte straf is een petitio principii ;

dat de opvatting van gedaagde, dat niet twee straffen zouden zijn opgelegd, doch één nieuwe straf plus de opheffing van de door het Dagelijksch Bestuur opgelegde schorsing, in flagranten strijd is met de de redactie van de beslissing, en wordt opgelegd schorsing *alsmede* boete, en dus verworpen moet worden;

dat de opmerking van gedaagde, dat dit een en ander geen reden behoeft te zijn de beslissing in haar geheel te vernietigen, kan worden voorbijgegaan, omdat, gelijk uit het reeds overwogene volgt, deze grond niet de eenige is, welke tot de in deze te nemen beslissing moet leiden;

O. dat de vijfde grond niet tot vernietiging der beslissing kan leiden, omdat de boete op zich zelf in dit geval niet te hoog voorkomt en de eischer analoge gevallen, waarop hij zich beroept, niet noemt;

O. dat uit het overwogene volgt, dat de gedaagde den eischer in redelijkheid niet mag houden aan de beslissing van het Bestuur;

dat hiermede niet is uitgemaakt, dat de beslissing, behalve voor zooveel betreft het gelijktijdig opleggen van boete en schorsing, materieel onjuist is, zoodat dit deel der vordering, waarbij zoodanige verklaring wordt gevraagd, niet kan worden toegewezen;

O. dat de onder 3° gevorderde vergoeding der schade, geleden door die beslissingen in het bijzonder door de daarbij uitgesproken schorsing, hetzelfde lot moet deelen, vermits die onjuistheid ook zou vaststaan, wil de gedaagde gezegd kunnen worden met het geven van die beslissing onrechtmatig te hebben gehandeld;

O. dat de Rb. dit punt niet nader kan onderzoeken, omdat zulks niet gevorderd is, zijnde slechts ver-

nietiging of ongeldigverklaring der beslissingen gevorderd;

O. dat de gedaagde als in het ongelijk gestelde partij in de kosten behoort te worden veroordeeld; enz.

(Weekblad van het Recht n° 12814).

WETGEVING

24 OCTOBER 1934. — KONINKLIJK BESLUIT HOUDENDE VERBOD, TEN OPZICHTE VAN SOMMIGE VEROORDEELDEN EN VAN DE GEFAILLEERDEN, OM DEEL TE NEMEN AAN HET BEHEER VAN EN HET TOEZICHT OVER DE VENNOOTSCHAPPEN OP AANDEELLEN, DE COÖPERATIEVE VENNOOTSCHAPPEN EN DE CREDIETVEREENIGINGEN, EN OM HET BEROEP VAN WISSELAGENT UIT TE OEFENEN OF DE BEDRIJFVIGHEID VAN DEPOSITO-BANKEN WAAR TE NEMEN

VERSLAG AAN DEN KONING.

Sire,

Tot de inrichtingen die de medewerking van het gespaard vermogen inroepen, behooren in de eerste plaats de handelsvennootschappen en de vennootschappen onder een firma of bij wijze van eenvoudige geldschieting. In een land waar het vermogen in vele handen is, worden de kapitalen, die ter beschikking van de leiders van deze vennootschappen worden gesteld, hun in de meeste gevallen toevertrouwd door aandeelhouders, die van financiële zaken maar weinig weten, niet op de hoogte zijn van hun rechten en door handige reclame worden aangelokt. Om het vertrouwen in bedoelde instellingen te versterken komt het er op aan het bestuur, het toezicht en het beheer er van te ontzeggen aan onwaardige personen, wier gebrek aan rechtschapenheid duidelijk blijkt of aan personen, zooals gefailleerden, die, waar ze zich ongeschikt hebben betoond om hun eigen zaken te beheeren, niet zonder gevaar geroepen kunnen worden om andermans belangen waar te nemen.

Het verbod ten aanzien van dezelfde personen om het beroep van wisselagent, dat van wisselagent-correspondent en dat van deposito's ontvangend bankier uit te oefenen, wordt door gelijkaardige redenen gewettigd.

De veroordeelingen, in artikel 1 van het ontwerp opgesomd, worden slechts uitgesproken voor feiten die niet strooken met de meeste elementaire eerlijkheid, of voor feiten waaruit blijkt dat de persoon, die ze beging, tot het beheeren van een handelszaak of nijverheidsbedrijf onbevoegd is.

De feiten moeten reeds van vrij ernstigen aard zijn, daar het verbod slechts kan toegepast worden, indien de uitgesproken straf een vrijheidstraf is van ten minste drie maanden. Of de straf al dan niet voorwaardelijk was doet weinig ter zake. Eenerzijds wordt een veroordeeling tot drie maanden gevangenisstraf, zelfs met uitstel, nooit uitgesproken voor een gering vergrijp; anderzijds ware het onrechtvaardig het verbod te doen afhangen van een omstandigheid, vreemd aan het gepleegd vergrijp, bijvoorbeeld van een vroegere veroordeeling tot een correctie-nelle geldboete uit hoofde van een politieovertreding op het wegverkeer.

De bij het eerste artikel voorziene misdrijven zijn diegene die gestraft worden bij de artikelen 160 tot 214, 240 tot 253, 461 tot 496, 505, 506, 509 en 509bis van het Wetboek van Strafrecht, alsmede de misdrijven die gestraft worden door de beschikkingen welke naar deze artikelen verwijzen, bijv. de artikelen 177, 182 en 183 der samengeschiedelde wetten op de handelsvennootschappen, de

artikelen 111 en 112 van titel V van boek I van het Wetboek van Koophandel (K. B. nr 9, van 15 October 1934), het artikel 19 van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardijvloot, de artikelen 54 en 55 van het Militair Strafwetboek, en, ten slotte, de bijzondere bepalingen die gelijkaardige misdrijven bestraffen, bijv. de artikelen 60 en 61 van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardijvloot.

Artikel 1 zegt dat het verbod van toepassing is zelfs zoo de veroordeeling werd uitgesproken door een rechtbank in de Kolonie. Doch in dit geval geldt het misdrijven die door het Koloniaal Strafrecht onder de door het artikel opgesomde benamingen voorzien zijn.

Dit zal trouwens ook het geval zijn indien de veroordeeling uitgesproken werd door een rechtbank van het moederland terzake van een in de Kolonie gepleegd misdrijf.

Door de benamingen «vennootschappen op aandelen, coöperatieve vennootschappen en credietverenigingen» bedoelt artikel 1 de vennootschappen voorzien door de wet uit het moederland of door de koloniale wet, zelfs door de buitenlandsche wet; maar het verbod is natuurlijk slechts van toepassing op de functies van beheerder, commissaris, zaakvoerder of gevolmachtigde, uitgeoefend voor rekening van een vennootschap die in het moederland hetzij haar zetel, hetzij een bijhuis of om het even welken bedrijfszetel heeft.

Den Koning zal het behooren in overweging te nemen of zulke maatregel ook in de Kolonie niet moet worden getroffen ten opzichte van de personen, die op haar grondgebied eene der bij artikel 1 vermelde werkzaamheden uitoefenen.

Het verbod begint den dag waarop de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen; overeenkomstig het gemeen recht doet het eerherstel van den veroordeelde het verbod ophouden (art. 7 der wet van 25 April 1896).

Het verbod treft ook, krachtens artikel 2, de personen die, veroordeeld in het buitenland, hun werkzaamheid in België komen uitoefenen. In dat geval begint het verbod eerst op het oogenblik waarop de Kamer van inbeschuldigingstelling heeft vastgesteld dat de buitenlandsche beschikking van toepassing was op een feit dat bij artikel 1 voorzien is, en dat zij kracht van gewijsde heeft verkregen.

In verband met de redenen, die dit verbod wettigen, moet het zelfs van toepassing zijn op hen, die vóór het van kracht worden van het tegenwoordig besluit veroordeeld zijn geworden. Bovendien heeft het verbod hier niet het karakter van een straf, maar van eene burgerlijke onbekwaamheid waaraan artikel 2 van het Wetboek van Strafrecht vreemd is. Toch is het billijk de wisselagenten, die vóór het van kracht worden van het besluit ingeschreven waren, en de personen, die toen reeds een der bij artikel 1 bepaalde betrekkingen uitoefenden, op grond van de nieuwe bepalingen niet te verbieden dat beroep te blijven uitoefenen, indien het misdrijf werd begaan of indien de faillietverklaring werd uitgesproken vóór het van kracht worden van het besluit. Maar de belanghebbende zal enkel dezelfde bedrijvigheid bij dezelfde beurs of in dezelfde vennootschap, of dezelfde bedrijvigheid als deposito-bank mogen blijven uitoefenen. Dit wordt voorgeschreven door artikel 5 van het besluit. Het spreekt van zelf dat deze bepaling noch de uitoefening van de disciplinaire macht der Beurscommissies, noch de verbreking van een overeenkomst, noch het herroepen van een lasthebber, zooals deze thans zijn toegelaten, in den weg staat.

KONINKLIJK BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 1, n° III, litt. a, en n° V der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en

financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten ;

Op voorstel van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Geen ambt van beheerder, van commissaris of van zaakvoerder in een vennootschap op aandeelen, een coöperatieve vennootschap of een credietvereniging, geen functies waarbij macht wordt verleend om een van die maatschappijen te verbinden, geen betrekking van aangestelde voor het beheer van een Belgische inrichting, zooals voorzien door artikel 173, alinea 2, der samengeschatelde wetten op de handelsvennootschappen, noch het beroep van wisselagent of van wisselagent-correspondent, noch de bij het koninklijk besluit van 22 Augustus 1934, n° 2, omschreven bedrijvigheid van een deposito-bank kunnen worden uitgeoefend door de personen die, in het moederland of in de kolonie, tot een, zelfs voorwaardelijke, vrijheidsstraf van ten minste drie maanden werden veroordeeld als dader van of medeplichtige aan een van de volgende misdrijven :

- a) Valsche munt ;
- b) Namaking of vervalsching van openbare effecten, aandeelen, schuldbrieven, rentecoupons en bij de wet toegelaten bankbiljetten ;
- c) Namaking of vervalsching van stempels, zegels, keurijzers en merken ;
- d) Valschheid en gebruik van valsheid in geschriften ;
- e) Omkoopning van openbare ambtenaren of knevelarij ;
- f) Diefstal, afpersing, verduistering of misbruik van vertrouwen, oplichting of heling ;
- g) Eenvoudige of bedrieglijke bankbreuk, fictief in omloop brengen van handelseffecten of inbreuk op de bepalingen betreffende fondsbezorging van chèques of andere titels tot een contante-betaling of betaling op zicht op beschikbare gelden.

Art. 2. In geval van een door een buitenlandsch rechtscollege uitgesproken veroordeeling tot een zelfs voorwaardelijke vrijheidsstraf van ten minste drie maanden, ter zake van één van de misdrijven door artikel 1 bepaald, zal het door dat artikel gestelde verbod geen uitwerksel hebben dan nadat de kamer van inbeschuldigingstelling van de woonplaats van den betrokkene of, indien deze geen woonplaats in België heeft, nadat de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel, op verzoek van den procureur-generaal, en den betrokkene ten minste vijftien dagen vooraf regelmatig gedagvaard, zal hebben vastgesteld dat de veroordeeling betrekking heeft op een feit dat, volgens de Belgische wet, een van die misdrijven uitmaakt, en dat zij in kracht van gewijsde is gegaan.

Art. 3. Het in artikel 1 gestelde verbod geldt ook voor den niet in eer herstelden gefailleerde, zelfs indien de toestand van faillissement in de kolonie of in het buitenland is ontstaan.

Art. 4. Elke overtreding van het bij de vorige artikelen gestelde verbod wordt gestraft met gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaren en met geldboete van 1.000 frank tot 10.000 frank.

Al de bepalingen van Boek I van het Wetboek van Strafrecht, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn op die misdrijven van toepassing.

Art. 5. Niettegenstaande het bij de artikelen 1, 2 en 3 gestelde verbod, kunnen de personen die op den dag van het van kracht worden van dit besluit, ingeschreven zijn op de lijst van de wisselagenten bij een openbare fondsen- en wisselbeurs of een van de andere bij artikel 1 omschreven functies of bedrijvigheden uitoefenen, die functie of die bedrijvigheid blijven uitoefenen bij dezelfde beurs, of in dezelfde maatschappij, of in dezelfde bank ; indien de feiten, die de veroordeeling wettigen, den dag van het van kracht worden van dit besluit voorafgingen of indien de faillietverklaring vóór dien dag werd uitgesproken.

Art. 6. Dit besluit wordt van kracht op 1 November 1934.

Art. 7. Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

BIBLIOGRAPHIE

J. M. VAN BEMMELEN.

Nemo debet bis vexari. — Gebr. Belinfante, 's Gravenhage, 1934.

Prof. Van Bemmelen, hoogleraar in het strafrecht aan de Universiteit te Leiden, heeft een brochure gewijd aan het vraagstuk der toepassing van den klassieken regel «non bis in idem», in het strafrecht.

In de inleiding van het werkje wordt kortbondig herinnerd aan wat de voornaamste rechtsgeleerden over de toepassing van dezen regel hebben geschreven en de auteur doet uitschijnen hoe, niettegenstaande de menigvuldigheid der geschriften op dit gebied, de vraag betreffende de toepassing van dit beginsel in het Nederlandsch recht nog niet als opgelost kan beschouwd worden. De recente rechtspraak van den Hoogen Raad is dan ook aanleiding geweest tot het grondig onderzoek dat opnieuw door schrijver werd ingesteld.

Prof. Van Bemmelen vergelijkt de Fransche en de Nederlandsche opvatting in de 19^e eeuw omtrent den bewusten regel. De Fransche leer wordt hoofdzakelijk aan de hand van Garraud uiteengezet en schrijver komt tot de slotsom dat in de meeste gevallen de Fransche jurisprudentie van de Cour de Cassation een nieuwe vervolging onder andere qualificatie toelaat, wat meermalen het geval was na vrijpraak door de jury.

De Nederlandsche rechtspraak ontwikkelt zich in geheel anderen zin. De Hooze Raad van Nederland lette hoofdzakelijk op de materiele handeling zelf, onafhankelijk van het zich daarbij afspelende psychisch gebeuren in den geest des daders. Volgens den Hoogen Raad was het mogelijk te veroordeelen ter zake van het culpoose delict ook al was uitsluitend gedagvaard ter zake van het opzettelijke en deze opvatting had voor gevolg dat wanneer voor het eerste werd vrijgesproken niet opnieuw kon worden vervolgd ter zake van het andere. Op een akte van beschuldiging wegens kindermoord kon bv. naar Nederlandsch recht, iemand worden veroordeeld, voor onvrijwilligen manslag, doch dit bracht als consequentie mede dat éénmaal vrijgesproken van de geheele tenlastelegging een tweede vervolging niet meer kon worden op touw gezet. Deze opvatting is steeds omstreden geworden en schrijver deelt ons de stelling mede die in 1881 werd verkondigd door Heemskerk en Polenaar, die van meening waren dat men zich niet eenvoudig diende te houden aan het feit, doch integendeel hoofdzakelijk de oorzaak moest in aanmerking nemen, waardoor men dan diende te verstaan «de feitelijke gegevens der vervolging uit hetzelfde algemeen strafrechtelijk oogpunt beschouwd».

Het is deze meening, die vóór 50 jaar verdedigd werd en die nooit in de rechtspraak was ingenomen geworden, die thans door den Hoogen Raad in een paar belangrijke arresten, namelijk de arresten van 8 en 15 Februari 1932, werd aanvaard. Deze arresten, die vooral verdedigd zijn geworden door den Nederlandschen strafrechtgeleerde Prof. Taverne, breken volledig met de opvatting dat men zich dient te houden aan het strafrechtelijk feit als een uniek geheel. De oplossing ter bepaling van de vraag of men te doen heeft met een of met meer strafrechtelijke handelingen, moet in de allereerste plaats rekening houden met het beschermde rechtsbelang en wanneer deze belangen menigvuldig zijn zal één enkel feit in werkelijkheid ook aanleiding kunnen geven tot meerdere strafrechtelijke handelingen.

Schrijver sluit zich volledig aan bij deze nieuwe recht-

spraak en toont er de gevolgen van op verschillende gebieden van het strafrecht.

Het nieuwe criterium dat door den Hoogen Raad van Nederland wordt aangenomen en dat door schrijver wordt verdedigd is van verstrekkend belang en zal voor de dagelijksche rechtspraktijk in zeer veel ingewikkelde feitelijke omstandigheden licht kunnen brengen en tot een goede toepassing van de strafwet leiden.

Schrijver doet terecht opmerken dat deze rechtspraak het midden houdt tusschen de Fransche leer die feit en strafbaar feit vereenzelvigt en de vroegere Nederlandsche die feit gelijkstelde met materiele handeling en hoe zij voor de toepassing van den regel «non bis in idem», een werkelijke vooruitgang is.

R. Victor.

PAUL EN CAMILLE BOUTS.

La Psychognomie. — Lecture méthodique et pratique du caractère et des aptitudes. — Librairie Félix Alcan, Paris, 1934.

Sinds de pogingen aangewend door Gall om de phrenologie als een bepaalde en afzonderlijke wetenschap te construeeren, pogingen die, iedereen is het hierover eens, deerlijk mislukt zijn, veronderstelde men niet dat er spoedig zou teruggekomen worden op deze methode, die er in bestaat door uiterlijke physische kenteekens uitkomst te verkrijgen over het innerlijk karakter van de individuen.

Naar aanleiding van de schriftenexperten zijn er echter in de laatste jaren verschillende werken verschenen, waarin sommige graphologen een verband wenschten te leggen tusschen het geschrift en het karakter.

De beide schrijvers van het boek dat voor ons ligt, de heeren Paul en Camille Bouts, hebben thans een nieuwe poging ondernomen die niet enkel de methode van Gall volledig opnieuw op het voorplan brengt, doch die de bedoeling heeft een werkelijk nieuwe wetenschap te stichten en uit de oneindigheid van physische kenteekens het karakter en de geschiktheden van individuen af te lezen. Dat dit boek uitgegeven werd door de Firma Alcan, te Parijs en thans reeds een tweede uitgave beleefde, toont dat de poging zeer ernstig en zeer verdienstelijk is. De schrijvers deelen in hun boek een uitgebreide reeks wetenswaardigheden mede en de lectuur ervan is boeiend en uiterst leerzaam.

Of ze er echter in gelukt zijn deze nieuwe wetenschap die zij de «psychognomie» noemen, op vaste grondslagen te vestigen, durven wij stellig betwijfelen. Al te veel dingen worden enkel in hun werk bevestigd zonder waren wetenschappelijke grond, al te veel fantasie wordt er ook bij te pas gebracht en wanneer hun werk ook aantoonde dat op sommige gebieden verhoudingen tusschen het uiterlijk en het karakter stellig voorkomen, dan overtuigt hun boek ons andermaal van de onmogelijkheid voor het oogenblik des-aangaande wetenschappelijke wetten vast te leggen en definitieve regels te vinden.

Dit belet echter niet dat schrijvers zeer interessante bijdragen hebben geleverd tot de kennis van de persoonlijkheid en dat in hun boek heel wat gegevens voorkomen die voor de psychologie en de pedagogie van wezenlijk belang zullen blijken.

Er hoeft een zeer groot idealisme vanwege de heeren Bouts, om op dit braakliggend en ondankbaar veld te arbeiden.

Het boek is in uitstekende voorwaarden uitgegeven en versierd met een belangrijke hoeveelheid interessante illustraties.

R. Victor.

A. VAN ORTROY.

Manuel de l'exécuteur testamentaire. — Etablissements Emile Bruylant, Brussel, 1934.

Enkel een jurist met lange praktijk was in staat dergelijk boek te schrijven. Inderdaad, het is slechts de voort-

durende ondervinding van den notaris die toelaat de talrijke betwistingen, welke zich voordoen naar aanleiding van het vraagstuk der rechten en verplichtingen van den testamentuitvoerder, zoo duidelijk in het licht te stellen.

Mr. André Van Ortroy heeft dan ook over dit vraagstuk, waarover het Burgerlijk Wetboek zoo weinig gegevens verstrekt en dat door de rechtsleer ook betrekkelijk was veronachtzaamd, een uitstekende monographie bezorgd die vooral in de praktijk allergrootste diensten zal bewijzen.

Wij krijgen eerst in zijn boek een historische inleiding en een uiteenzetting van het doel dat door de instelling der functie van testamentuitvoerder wordt nagestreefd. Dan komen aan de beurt de verschillende vraagstukken die zich voordoen betreffende benoeming en afstelling van den testamentuitvoerder met een uitgebreid onderzoek naar al die personen die bevoegd zijn om deze zaak te vervullen. Na een beknopt hoofdstuk betreffende de aanvaarding van het ambt alsook de verzaking eraan, gaat schrijver over tot de uiteenzetting der functies van den testamentuitvoerder, wat het hoofdbestanddeel van het boek vormt. Ontelbaar zijn de problemen betreffende bv. de bezitneming en het vervullen van de talrijke verplichtingen en elk van deze handelingen wordt door schrijver uiteengezet met een klaar inzicht van de werkelijkheid en met zeer gezonden juridischen zin. Het einde der functies en de vraagstukken betreffende loon en vergoeding van kosten komen dan aan de beurt, terwijl een interessant hoofdstuk gewijd wordt een de gewichtige vraag betreffende de verantwoordelijkheid van den testamentuitvoerder. De afrekening en de fiskale wetsbepalingen worden afzonderlijk op het einde van het boek behandeld.

Deze uitgebreide stof, die door schrijver uitstekend tot een volledig geheel is uitgewerkt en die rijk voorzien is met verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer, vormt een belangrijke bijdrage tot dit kapitel van ons burgerlijk recht en al is het boek hoofdzakelijk geschreven met het oog op de praktijk, heeft het ook voor de theorie van ons burgerlijk recht een niet geringe waarde.

Een uitgebreide inhoudstafel laat toe onmiddellijk het vraagstuk te vinden, waarnaar men zoekt.

J. M.

BALIELEVEN

VLAAMSCHER CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

Zaterdag namiddag, 20 October, werd in de Assisenzaal van het Gerechtshof de plechtige openingszitting gehouden van de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen.

Een talrijk publiek vulde de zaal wanneer te half-vier de Voorzitter Mter J. Stockmans de zitting opende. Naast het bestuur hadden plaats genomen Z. Exc. Mr. Van Isacker, minister van Arbeid, Staatsminister Louis Franck, gouverneur der Nationale Bank. Waren verder aanwezig de heer O. Van Stratum, Voorzitter der Rechtbank van eersten aanleg, de heer E. Sasse, Voorzitter der Koophandelsrechtbank en verder talrijke leden van Magistratuur en Balie.

De Voorzitter wenscht de aanwezigen welkom en inzonderheid de jonge confrantriers die hij aanzet getrouwe leden te worden der Conferentie. Hij drukt den wensch uit dat gedurende dit rechterlijk jaar de uiteindelijke vervlaamsching van het gerecht een werkelijkheid moge worden, en brengt hulde aan de Antwerpsche Koophandelsrechtbank die in deze toon en voorbeeld aangaf. Hij brengt verder hulde aan Mter H. Marck, den feestredenaar om zijn krachtig optreden bij de verdediging van het wetsontwerp voor de vervlaamsching. Tusschen het vele degelijke werk dat de Heer Marck als volksvertegenwoordiger tot stand bracht is vooral de wet op de vervlaamsching van het Gerecht te roemen. Mter Marck heeft voor de toekomst zijn naam aan deze wet verbonden.

Hierop komt de feestredenaar aan de beurt en handelt over: «Hervorming of afschaffing van het Parlementair Regeeringsstelsel». Wij zullen trachten deze omvangrijke rede zoo goed mogelijk samen te vatten:

De crisis die hier op alle gebieden en in alle standen reeds vier jaar lang heerscht en de nieuwe gedachtenstroomingen in Europa hebben tegen de politieke huishouding en tegen het parlementair regime een scherp strijd ontketend. Het anti-parlementarisme is thans in de mode en overal vindt men nu menschen die overtuigd zijn dat zij in zich dragen al wat noodig is om dictator te zijn. Elk hunner heeft zijn plan op zak, zijne oplossingen gansch gereed. Desondanks komt spreker het parlementair regime verdedigen, niet omdat het geen gebreken heeft maar wel omdat het ernstige verdiensten heeft die volkomen beantwoorden aan het karakter, de zeden en de traditie van ons volk. Het parlementair regime heeft hoofdzakelijk als zending door de eerbiediging der wetten en de werking der instellingen het noodzakelijk evenwicht tusschen de vrijheid en het gezag te verzekeren.

In het hedendaagsch dictatoriaal regiem heeft de Staat, als dusdanig, zichzelf als eenig doel. Individuen, familie, verenigingen, alles wordt opgeofferd aan den Staat, aan de nationale gemeenschap, aan het ras.

Daarom aanziet spreker dit systeem als een dwaasheid en een achteruitgang, een terugkeer tot het heidendom. Bij de toepassing op België is het even dwaas te denken dat de Walen zich zullen onderwerpen aan het gezag van een Vlaamschen dictator als het dwaasheid is te meenen dat de Vlamingen de almacht van een Waalschen dictator zullen aanvaarden. België is daarbij een land waar de individualistische geest diep ligt vastgeankerd. De Belgen zullen zich nooit van hun vrijheden, vrijheid van vereeniging, vrijheid van drukpers, vrijheid van onderwijs, laten berooven.

Onder het parlementair regime groeide onze natie op tot wonderbaren bloei en vooruitgang. Wij hebben den oorlog zegevierend ten einde gebracht, sindsdien mochten wij den socialen vrede bestendigen en het netelige taalvraagstuk oplossen.

Het eenige wat het parlementair regime kan worden ten laste gelegd is dat het de economische moeilijkheden niet heeft opgelost. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze moeilijkheden niet te wijten zijn aan onzen staatsvorm en verder kan worden bevestigd dat de dictators deze moeilijkheden evenmin uit hun land konden verbannen.

België kan gerust de vergelijking onderstaan met Duitschland, Italië of Rusland en deze proef kan alleen ten zijnen gunste uitvallen. Spreker wijst hier op de diepste en laatste oorzaak der crisis die teruggebracht dient te worden tot een crisis in de gedachtenwereld. De economische crisis is ontstaan door gebrek aan ordende beginselen. «Quadregesimo anno» wijst op deze zedelijke verwording. Het is niet een bepaalde staatsvorm die hierin verbetering brengen zal, deze kan de menschelijke zwakheden niet uitroeien. Het eenige middel hiertoe is de zedelijke ordening.

Zoo het nationaal socialisme of het facisme werkelijk verdiensten kan doen gelden, moeten wij erkennen dat het parlementair regiem evenmin een onbeduidend aktief heeft.

Dit wil nochtans niet beduiden dat ons regeeringsstelsel de volmaaktheid bereikt. Hier ook zijn tekortkomingen, onbekwaamheden en misbruiken die niet langer mogen worden geduld. In 1831 stond de Staat tegenover enkelingen aan dewelke hij gemakkelijk zijn wet kon opleggen. Thans ontmoet hij op zijn weg machtige groepeerings, waarmee hij moet afrekenen waartusschen «Le Mur d'argent» niet de minste is.

Spreker ontwikkelt dan de hiernavermelde voorstellen tot wijziging en verbetering: 1. Administratieve decentralisatie; 2. Aan het Staatsbestuur, binnen de perken van het noodige, gepaste en redelijke, de regels der techniek, die in de zakenwereld worden gebruikt, toepassen; 3. De ver-

houdingen tusschen het centraal gezag en de groepeeringsen alsook de onderlinge verhoudingen van deze laatste moeten worden geregeld; 4. De kontrol der financieele inrichtingen.

Spreker behandelt ten slotte de corporatieve staatsgedachte. Zijn bezwaren zijn de volgende: De corporaties die het kiezerskorps zouden moeten uitmaken, dienen nog te worden opgericht, bepaald en geclasseerd wat oneindig veel tijd en moeilijkheden zal meebrengen. Het corporatieve stelsel brengt niet minder het algemeen belang in gevaar dan het stelsel gesteund op territoriaal grondslag. Een parlementaire regeering eischt het bestaan van sterke partijen. Het peil van het corporatief-parlement zal niet hoger reiken dan dat van het huidige want allen die er zullen deel van uitmaken zullen menschen zijn die niet enkel een bepaalde industriele of een bepaald belang vertegenwoordigen maar ook tot een bepaalde politieke partij behooren. Het corporatisme waar het thans bestaat is slechts een politiek instrument in de handen van den dictator.

Spreker trekt de aandacht op enkele grieven aan dewelke absoluut dient te worden verholpen. Het betreft hier vooral de instabiliteit der Regeering met haar ongelukkige gevolgen, de traagheid en het gemis aan voornaamheid der parlementaire debatten. De inrichting van een staatsraad met consultatief karakter en de toekenning aan de Rechtbanken van het recht zelf over de grondwettelijkheid der wetten te beslissen — zooals dit het is voor de Koninklijke Besluiten — zouden de hervorming welke het Parlement wil verwezenlijken, gelukkig komen aanvullen.

Ook beschikt het Parlement over voldoende middelen om overdreven Staatsuitgaven te besnoeien, en zoo het Parlement hier aan zijn taak tekort komt, kan de Regeering, zoo zij zich krachtig vertoont, in deze het initiatief nemen, zooals dit in Engeland is gebeurd.

Spreker meent dat de hervormingen die hij voorstaat het Parlementair regime zullen toelaten met grooter vruchtbaarheid zijn zending te vervullen. Hij haalt bij het slot de woorden aan die Koning Leopold uitsprak bij zijn eedaflegging: «Onze grondwet is breed en lenig genoeg om zich te plooiën naar de veranderlijke eischen van den tijd».

Mter Marck, werd hartelijk toegejuicht. De voorzitter dankte hem en na hem wist onze stathouder Mter Leclef, na de gebruikelijke kritiek de gepaste woorden van gelukwensching te vinden. Met een piëteitsvolle herdenking der confraters, overleden in den loop van dit rechterlijk jaar en inzonderheid van Mters Hillen, Dumercy, Van de Wouwer, Michielsens, De Witt, Aldernacht, Van Nieuwenhuysse, Bauss en Maeterlinck, waaronder zich twee oud-voorzitters der VI. Conferentie bevinden, werd de vergadering besloten.

Na de zitting werden de genoodigden alsook de vertegenwoordigers der zusterconferenties geleid naar de ontvangst- en werkkamer van het Rechtskundig Weekblad en der VI. Conferentie, waar na het schenken van den erewijn, het gulden boek werd geteekend. Allen waren vol lof over deze vriendelijke uitnoodiging van den Voorzitter en over de smaakvolle inrichting der ontvangstkamer.

's Avonds had het traditioneele banket plaats in de feestzaal De Boeck. Een honderdtal confraters namen hier aan deel. Aan de eeretafel hadden plaats genomen: Staatsminister Louis Franck, Mter Lebon, voorzitter van den Bond der VI. Rechtsgeleerden en de afgevaardigden der Zusterconferenties van Brussel, Gent en Kortrijk, alsook de afgevaardigden van de Jeune Barreau van Antwerpen, Brussel en Luik. Na ettelijke tafelspeechen, waaronder deze van Staatsminister Louis Franck voornamelijk de aandacht trok, — hij sprak over het verleden der conferentie en de taak die zij te vervullen heeft in de vorming van een hoogstaand Nederlandsch rechterlijk leven — was het de beurt aan de revuisten die zooals telken jare niemand spaarden. De feestelijkheden werden tot in de vroege uren doorgezet.